

Věc C-595/23 [Cuprea] ⁱ

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

26. září 2023

Předkládající soud:

Corte di appello di Napoli (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

7. září 2023

Trestní řízení vedené proti:

EDS

[omissis]

CORTE DI APPELLO DI NAPOLI

Sezione specializzata per le misure di prevenzione

(odvolací soud v Neapoli, specializovaný senát pro preventivní opatření, Itálie)

[omissis]

USNESENÍ

kterým se Soudnímu dvoru Evropské unie pokládá předběžná otázka týkající se platnosti a výkladu aktů přijatých orgány Unie (článek 267 Smlouvy o fungování Evropské unie)

NÁVRH NA PROJEDNÁNÍ VĚCI V NALÉHAVÉM ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE

(článek 107 jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie)

Corte di Appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli), specializovaný senát *ope legis* [na základě zákona] pro preventivní opatření, [omissis]

v incidenčním vykonávacím řízení zahájeném na návrh:

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

EDS [omissis] [údaje navrhovatele]

s ohledem na návrh podaný dne 15. května 2023, jehož cílem je vymazat ze Schengenského informačního systému (SIS) záznam týkající se evropského zatýkacího rozkazu vydaného na EDS Rumunskem za účelem výkonu odsuzujícího trestního rozsudku vydaného odvolacím soudem v Bukurešti č. 148 ze dne 10. července 2017, který byl změněn Nejvyšším kasačním soudem Rumunska rozsudkem č. 32/A ze dne 7. února 2019;

[omissis] [vnitrostátní řízení]

UVÁDÍ

§1. Skutkový stav.

Rumunsko vydalo evropský zatýkací rozkaz odvolacího soudu v Bukurešti č. 6536/2/2008 ze dne 8. února 2019 za účelem výkonu rumunského odsuzujícího rozsudku č. 148 ze dne 10. července 2017, vyneseného tímž odvolacím soudem v Bukurešti, který je pravomocný a vykonatelný v důsledku rozsudku Kasačního soudu č. 32/A ze dne 7. února 2019, jímž byl částečně změněn, pokud jde o trest odnětí svobody uložený EDS v délce v trvání 5 let a 6 měsíců.

Rumunsko současně vložilo do Schengenského informačního systému (SIS) záznam podle čl. 26 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018 *(o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti policejní spolupráce a justiční spolupráce v trestních věcech)* za účelem zatčení EDS a jeho předání Rumunsku na základě evropského zatýkacího rozkazu č. 6536/2/2008 ze dne 8. února 2019.

EDS byl následně dne 13. ledna 2020 zatčen v Itálii a předán k řízení před Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli) příslušnému ve věci pasivního evropského zatýkacího rozkazu.

Rozsudkem č. 20/2020 ze dne 15. září 2020, který je pravomocný od 26. září 2020, Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli) odmítl předání EDS členskému státu Rumunsku a současně uznal rumunský odsuzující rozsudek, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, a nařídil, aby byl trest vykonán v Itálii v souladu s jejím vnitrostátním právem.

Výkon trestu uloženého EDS byl v Itálii skutečně zahájen dne 15. července 2022 podle italského vnitrostátního práva.

Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli) jakožto soud příslušný pro výkon uznaného trestu následně prohlásil výkon trestu za ukončený usnesením ze dne 11. října 2022, které podle článku 673 italského codice di procedura penale (trestní řád) nešlo napadnout opravnými prostředky, a současně zrušil rozsudek

o uznání, neboť vykonatelnost rumunského odsuzujícího rozsudku uznaného v Itálii za účelem výkon trestu zanikla.

Rumunsko do dnešního dne nevyrazilo záznam proti EDS podle článku 55 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018, ani nezneplatnilo evropský zatýkácí rozkaz na něj vydaný, a to navzdory odmítnutí předání a současnému uznání výkonu rozsudku v Itálii a jeho výkonu podle italského vnitrostátního práva.

Ministero della Giustizia (ministerstvo spravedlnosti, Itálie) požádalo Rumunsko o výmaz záznamu dne 24. srpna 2022. Rumunsko odpovědělo dne 30. srpna 2022, že evropský zatýkácí rozkaz nebude zneplatněn, protože Soudnímu dvoru Evropské unie byla položena předběžná otázka, a řízení bylo proto přerušeno.

Rozsudkem ze dne 2. února 2023 odvolací soud v Bukurešti vzal zpět předběžnou otázku vznesenou před Soudním dvorem Evropské unie a zamítl žádost EDS o zneplatnění evropského zatýkácího rozkazu a vymazání záznamu ze SIS.

Italské ministerstvo spravedlnosti následně požádalo odvolací soud v Bukurešti (přípisem ze dne 9. března 2023) a rumunské ministerstvo spravedlnosti (přípisem ze dne 9. května 2023), aby zneplatnily evropský zatýkácí rozkaz a vymazaly záznam ze SIS.

Rozsudkem ze dne 11. března 2023 Nejvyšší kasační soud Rumunska zamítl opravný prostředek EDS a rozhodl, že vzhledem k tomu, že Itálie uznala rumunský odsuzující rozsudek za účelem výkonu trestu, je jakákoli otázka týkající se tohoto výkonu výlučně v pravomoci italského vykonávacího soudu jakožto soudu státu výkonu uznaného rozsudku.

Na základě těchto skutečností vznesl EDS u Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli) jakožto vykonávacího soudu opětovně námitku proti výkonu trestu, přičemž poukázal na to, že ačkoli jeho předání požadované Rumunskem na základě evropského zatýkácího rozkazu bylo odmítnuto a ačkoli rumunský odsuzující rozsudek, na jehož základě byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, byl v Itálii uznán a ačkoli výkon tohoto trestu v Itálii začal a byl ukončen, Rumunsko dosud evropský zatýkácí rozkaz nezneplatnilo a ani nevyrazilo záznam ze SIS.

EDS u zdejšího soudu namítá, že tato skutková situace, jelikož neúspěšně vyčerpal všechny opravné prostředky a prostředky nápravy, které má k dispozici podle rumunského práva, vede k protiprávnímu omezení jeho osobní svobody a práva na svobodu pohybu, neboť dokud nebude záznam ze SIS vymazán, bude nadále zadržován v každém členském státě, do kterého odcestuje.

Na důkaz toho EDS doložil, že dne 9. srpna 2021, po vynesení rozsudku o odmítnutí předání ze strany Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli) a před zahájením výkonu uznaného trestu, odjel na dovolenou do Řecka a byl zadržen policií ostrova Mykonos v rámci výkonu téhož rumunského evropského zatýkácího rozkazu ze dne 8. února 2019. Na konci soudního řízení odvolací soud

pro Egejské moře (Řecko) ve svém rozsudku ze dne 8. září 2021 předání odmítl, protože rozsudek, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, již byl v Itálii uznán za účelem výkonu trestu poté, co bylo předání odmítnuto.

Za účelem ochrany osobní svobody a práva na svobodu pohybu proto EDS požádal Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli), jako soud příslušný pro výkon uznaného trestu, aby nařídil vymazání záznamu ze SIS a zneplatnění evropského zatýkacího rozkazu, anebo aby podpůrně vnesl předběžnou otázku k Soudnímu dvoru Evropské unie týkající se výkladu a platnosti aktů orgánů Unie podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie.

§2. Ustanovení italského vnitrostátního práva.

Článek 18a zákona č. 69 ze dne 22. dubna 2005 (*Ustanovení pro uvedení vnitrostátního práva do souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy*), ve znění platném v době vydání rozsudku o odmítnutí předání EDS do Rumunska, stanovil, že odvolací soud může odmítnout předání, „pokud byl evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, je-li vyžádaná osoba italským státním příslušníkem nebo státním příslušníkem jiného členského státu Evropské unie, který se oprávněně a skutečně zdržuje na italském území nebo zde má trvalé bydliště, za předpokladu, že odvolací soud nařídí, aby byly trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody vykonány v Itálii v souladu s italským právem“.

Z tohoto důvodu, jelikož byly splněny podmínky ve prospěch EDS, Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli) ve svém rozsudku č. 20/2020 odmítl předání a nařídil, aby byl trest uložený rumunským odsuzujícím rozsudkem, který je základem evropského zatýkacího rozkazu, vykonán v Itálii podle jejího vnitrostátního práva.

Článek 24 legislativního nařízení č. 161 ze dne 7. září 2010 (*Ustanovení pro uvedení vnitrostátního práva do souladu s rámcovým rozhodnutím 2008/909/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii*) stanoví, že v případě, že odvolací soud odmítne předání požadované na základě evropského zatýkacího rozkazu založeného na odsuzujícím rozsudku a nařídí výkon trestu na italském území, musí současně uznat za účelem výkonu trestu v Itálii zahraniční odsuzující rozsudek, na němž je evropský zatýkací rozkaz založen, jsou-li splněny podmínky.

Z tohoto důvodu, jelikož byly splněny podmínky ve prospěch EDS, Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli) ve svém rozsudku č. 20/2020 poté, co odmítl předání a nařídil výkon trestu v Itálii, uznal rumunský odsuzující rozsudek za účelem výkonu trestu v Itálii.

Článek 16 legislativního nařízení č. 161 ze dne 7. září 2010 stanoví, že je-li vynesena rozsudek o uznání, vykoná se trest podle italského práva, [omissis] včetně pravidel v oblasti amnestie a milosti.

Z tohoto důvodu, jelikož byly splněny podmínky ve prospěch EDS, byl uznán trest (v délce pěti let a šesti měsíců odnětí svobody) prohlášen za vykonaný v délce tří let odnětí svobody v důsledku amnestie vyhlášené zákonem č. 241 z roku 2006.

Článek 7 legislativního nařízení č. 161 ze dne 7. září 2010 stanoví, že pokud Itálie předá výkon italského odsuzujícího rozsudku do zahraničí, nelze již v Itálii pokračovat ve výkonu trestu, jakmile byl výkon téhož trestu zahájen na území státu výkonu trestu, s výjimkou případu útěku odsouzené osoby.

Italské vnitrostátní právo tedy stanoví, že jakmile je zahraniční odsuzující rozsudek vydaný justičním orgánem členského státu Evropské unie uznán za účelem výkonu jiným členským státem a výkon trestu byl zahájen ve vykonávajícím státě, vydávající stát ztrácí pravomoc k výkonu trestu, s výjimkou případu útěku odsouzené osoby.

Zdá se tedy, že EDS má na základě odmítnutí předání požadovaného na základě evropského zatýkacího rozkazu, uznání výkonu rumunského odsuzujícího rozsudku v Itálii a zahájení výkonu trestu uznaného v Itálii nárok na zrušení evropského zatýkacího rozkazu vydaného na něj Rumunskem dne 8. února 2019 a rovněž na výmaz odpovídajícího záznamu vloženého do SIS.

Nezrušení evropského zatýkacího rozkazu ze strany Rumunska a především nevymazání příslušného záznamu v SIS tedy přímo, aktuálně a konkrétně ohrožuje jeho osobní svobodu a jeho právo na volný pohyb v rámci Evropské unie, neboť mu při překročení kterékoli evropské hranice hrozí zatčení.

Italské vnitrostátní právo však nestanoví pravomoc italského soudu jakožto soudu vykonávajícího státu nařídit zneplatnění evropského zatýkacího rozkazu vydaného jiným vystavujícím členským státem nebo vymazat záznam vložený do SIS jiným vystavujícím členským státem.

Z tohoto důvodu, při použití italského vnitrostátního práva tak, jak jsou jeho ustanovení doslovně formulována, nebylo možné návrhu EDS vyhovět, neboť vykonávající stát nemá pravomoc nařídit zneplatnění evropského zatýkacího rozkazu vydaného vystavujícím státem nebo nařídit výmaz záznamu vloženého do SIS vystavujícím státem.

Je proto nutné porovnat tento závěr s pravidly unijního práva, aby bylo možné posoudit, zda lze toto právo vykládat, a zda je platné, v tom smyslu, že přiznává takovou pravomoc soudu vykonávajícího státu.

§3. Ustanovení unijního práva.

Článek 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí Rady (2002/584/SVV) ze dne 13. června 2002 (*o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy*) stanoví, že justiční orgán vykonávajícího členského státu může odmítnout předání, pokud byl rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody a odsouzená osoba je státním příslušníkem vykonávajícího státu nebo se v něm zdržuje nebo zde má bydliště, za předpokladu, že se vykonávající stát zaváže vykonat trest sám v souladu se svým vnitrostátním právem.

Článek 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 (*o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii*) stanoví, že v případě, že justiční orgán vykonávajícího státu odmítne předání podle čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002, musí se rovněž použít pravidla tohoto rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 v oblasti uznávání pro účely výkonu trestu.

Z tohoto důvodu v případě, že justiční orgán vykonávajícího státu odmítne předání podle čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002, nařídí výkon trestu na svém území a v souladu se svým vnitrostátním právem, použije se čl. 22 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008, který stanoví, že vydávající stát již nemůže pokračovat v provádění výkonu trestu, jakmile se začne s jeho výkonem ve vykonávajícím státě (pouze s výjimkou útěku odsouzené osoby z výkonu trestu).

Pokud jde o EDS, justiční orgán vykonávajícího státu, Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli), odmítl předání podle čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 a nařídil výkon trestu v Itálii podle vlastního vnitrostátního práva, a to poté, co uznal rumunský odsuzující rozsudek podle článku 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008.

Výkon trestu započal v Itálii jakožto vykonávajícím státě, a proto Rumunsko jakožto vydávající stát ztratilo pravomoc k výkonu trestu podle ustanovení čl. 22 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 – odsouzená osoba [*omissis*] neutekla, takže se výjimka z pravidla neuplatní.

Zdá se tedy, že EDS má právo na zneplatnění evropského zatýkacího rozkazu vydaného Rumunskem dne 8. února 2019 a na výmaz záznamu vloženého do SIS tímž členským státem, jelikož soud vykonávajícího státu zahájil v Itálii výkon uznaného trestu a rovněž prohlásil, že výkon tohoto trestu byl ukončen.

§3.1. Je tedy třeba ověřit, zda unijní právo stanoví právní prostředky pro přímou ochranu práva odsouzené osoby nebýt dále stíhána na základě evropského zatýkacího rozkazu a záznamu v SIS poté, co byl na území vykonávajícího státu zahájen výkon uznaného trestu.

Článek 55 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018 (o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti policejní spolupráce a justiční spolupráce v trestních věcech) stanoví, že záznamy vložené do SIS podle článku 26 téhož nařízení musí být vymazány ve třech odlišných a samostatných situacích: 1) pokud byla osoba, o jejíž předání bylo požádáno prostřednictvím evropského zatýkacího rozkazu, předána vystavujícímu státu; 2) pokud bylo justiční rozhodnutí, na němž byl záznam založen, prohlášeno za neplatné příslušným justičním orgánem podle vnitrostátního práva; 3) pokud uplynula doba platnosti záznamu podle článku 53.

V tomto ohledu je třeba uvést, že článek 55 nestanoví výmaz záznamu vloženého do SIS podle článku 26 v případě, kdy bylo předání odmítnuto podle čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 s nařízením výkonu trestu na území vykonávajícího státu v souladu s jeho vnitrostátním právem, a to po uznání odsuzujícího rozsudku podle článku 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008.

Podle předkládajícího soudu toto opomenutí vyplývá z pouhého nedostatku koordinace právních předpisů a musí být doplněno výkladem.

Je zřejmé, proč musí být záznam po předání osoby vymazán: evropský zatýkací rozkaz byl vykonán, a proto již nesmí být stejná osoba hledána nebo zatčena v souvislosti s tímto rozkazem, jehož účinky již pominuly.

Je také jasné, proč by záznam neměl být obecně vymazán, pokud osoba nebyla předána: důvody pro odmítnutí předání jsou různé, některé povinné a jiné nepovinné, některé dočasné, protože jsou spojeny s dočasnými podmínkami nebo vlastnostmi vyžádané osoby, některé použitelné v některých členských státech, ale ne v jiných.

Z těchto důvodů je zcela racionální, že by záznam v SIS neměl být zpravidla vymazán, pokud osoba nebyla předána. Tato osoba má být nadále hledána a případně zatčena na základě téhož evropského zatýkacího rozkazu, i když na jiných místech, v jinou dobu nebo za jiných podmínek.

Z tohoto důvodu ostatně články 24 a 25 téhož nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018 stanoví pravomoc každého členského státu požádat SIRENE vystavujícího členského státu o umístění označení záznamu, které brání přijetí požadovaného opatření se záznamem vloženým do SIS na území členského státu, který o umístění označení záznamu požádal. V takovém případě je centrála SIRENE vkládajícího členského státu povinna provést označení záznamu.

Naopak je nerozumné nestanovit výmaz záznamu ze SIS v případě, kdy bylo odmítnutí předání vyhlášeno podle čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 s nařízením výkonu trestu na území vykonávajícího státu v souladu s jeho vnitrostátním právem, a to po uznání

odsuzujícího rozsudku podle článku 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008.

V takovém případě totiž evropský zatýkací rozkaz splnil svůj účel, stejně jako v případě předání osoby vystavujícímu státu.

Pokud byla totiž osoba předána vystavujícímu státu, musí být záznam vymazán ze SIS, protože evropský zatýkací rozkaz byl vykonán a pozbyl svých účinků. V tomto smyslu hovoří i bod 46 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018, který uvádí, že „[z]áznam by měl být uchováván pouze po dobu nezbytnou pro dosažení účelu, pro nějž byl vložen“.

Avšak i v případě, že předání bylo odmítnuto po uznání cizího odsuzujícího rozsudku za účelem výkonu na území vykonávajícího státu, evropský zatýkací rozkaz již nemá žádné účinky. Je tomu tak proto, že čl. 22 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 výslovně stanoví, že vystavující stát již nemůže pokračovat ve výkonu trestu, jakmile byl výkon tohoto trestu na území vykonávajícího státu zahájen.

Z tohoto důvodu je zřejmé, že evropský zatýkací rozkaz vyčerpal svou funkci jak v případě, kdy bylo předání vykonáno, tak v případě, kdy bylo po uznání cizího odsuzujícího rozsudku za účelem výkonu na území vykonávajícího státu odmítnuto, a výkon trestu byl zahájen.

Vzhledem k tomu, že čl. 55 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018 stanoví výmaz záznamu ze SIS v případě, že předání bylo uskutečněno, je zcela rozumné a konzistentní se domnívat, že toto ustanovení je třeba výkladem rozšířit i na analogický případ, kdy bylo předání odmítnuto po uznání odsuzujícího trestního rozsudku za účelem výkonu trestu na území vykonávajícího státu, a výkon trestu byl zahájen. Je tomu tak proto, že v obou případech evropský zatýkací rozkaz splnil svou funkci, takže by měl být jeho záznam ze SIS vymazán v souladu s bodem 46 odůvodnění nařízení (EU) 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018, který uvádí, že „[z]áznam by měl být uchováván pouze po dobu nezbytnou pro dosažení účelu, pro nějž byl vložen“.

Pokud vystavující členský stát, jenž vložil záznam do SIS podle článku 26 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018, záznam nevymaže v souladu s čl. 55 odst. 1, může vykonávající členský stát o toto vymazání požádat SIRENE vystavujícího členského státu, podobně jako je tomu v člancích 24 a 25 téhož nařízení, kdy je SIRENE vkládajícího státu povinna opatřit záznam označením, anebo v projednávané věci záznam vymazat, a to pouze na základě žádosti vykonávajícího státu.

Pokud by byl takový výklad unijního práva platný, mělo by být návrhu EDS vyhověno, neboť Corte d'appello di Napoli (odvolací soud v Neapoli) jakožto vykonávající soud státu výkonu uznaného rozhodnutí by měl požádat SIRENE

Rumunsku, aby ze SIS vymazal záznam týkající se evropského zatýkacího rozkazu ze dne 8. února 2019 ve vztahu k navrhovateli.

Je tedy třeba položit předběžnou otázku na základě článku 267 SFEU.

§4. Předběžná otázka.

Soudní dvůr Evropské unie se žádá, aby rozhodl, zda následující články ve vzájemném spojení:

- článek 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002;
- článek 22 odst. 1 a článek 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008;
- články 24, 25, 26 a čl. 55 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018;
- bod 46 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862 ze dne 28. listopadu 2018;

musí být vykládány v tom smyslu, že:

1. pokud vykonávající stát odmítl předání osoby vyžádané vystavujícím státem na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu odsuzujícího trestního rozsudku, uznal rozsudek a nařídil výkon trestu na svém území v souladu se svým vnitrostátním právem a výkon byl zahájen, je vystavující stát povinen vymazat záznam vložený do SIS a zrušit evropský zatýkací rozkaz?
2. dokud vystavující stát neprovede zneplatnění a výmaz, je justiční orgán vykonávajícího státu oprávněn požádat SIRENE vystavujícího státu o výmaz záznamu ze SIS a tato centrála SIRENE je povinna tak učinit?

§5. Návrh na zahájení naléhavého řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie.

Soudní dvůr Evropské unie je žádán o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení, jelikož EDS, i když začal a ukončil výkon trestu, na který se vztahuje evropský zatýkací rozkaz uznaný za účelem výkonu v Itálii po odmítnutí předání, nemůže vycestovat do žádného členského státu Evropské unie, aniž by se vystavil reálnému riziku zatčení, dokud nebude ze SIS vymazán záznam vložený Rumunskem týkající se evropského zatýkacího rozkazu ze dne 8. února 2019, který již pozbyl svých účinků.

Ochrana osobní svobody EDS a jeho práva na volný pohyb na evropském území tedy přímo závisí na rozhodnutí o předběžné otázce.

Pokud by totiž byla předběžná otázka zodpovězena v uvedeném smyslu, byl by záznam ze SIS vymazán a navrhovatel by se mohl volně pohybovat po evropském území, aniž by byl zatčen v rámci výkonu rumunského evropského zatýkacího rozkazu ze dne 8. února 2019, který již pozbyl své účinky.

[*omissis*] [pokyny kanceláři soudu]

Neapol [*omissis*] dne 4. července 2023.

[*omissis*]

PRACOVNÍ DOKUMENT